

toonde hij aan, in wondervolle harmonie met het Hollandsche landschap dat de schilder had willen weergeven, en hoogst gelukkig aangebracht overeenkomstig den aanleg van het geheel. De donkere groep aan den anderen kant, betoogde hij, uit verhevener boomsoorten bestaande, waaruit zich het dak eener aanzienlijke woning verhief, deed het licht der door de zon bestraalde wilgen des te blijder en vriendelijker uitkomen. En de stad op den achtergrond, met haar groene wallen, met het licht rood en blauw harer huizen en kerken, bracht, zoo betoogde hij, in verband met het overige, eene eenheid van karakter en stemming te weeg, die niet nalaten kon weldadig op den toeschouwer te werken, terwijl...

„Wel meid! je ziet er uit als een geparelde pop,” klonk de altstem van mevrouw Noordhuijs tot Mientje, die er inderdaad, in haar nieuw zomerkleedje en gelukkig in het gezelschap van haar vaandrig, allerliefst uitzag. Mevrouw Van Arken keek ontevreden op; zij begon juist, onder het vertoog van haar man, iets te voelen voor de schilderkunst, die haar tot nogtoe volkomen koud had gelaten. Bovendien kon zij de coquette weduwe, na het diner en het voorgevallene in het prieel, dat Mientje haar nog dienzelfden avond, door een vergrootglas beschouwd, had medegedeeld, heelemaal niet zetten. Ook verdacht ze haar, alleen ten behoeve van Blijleven zich bij het gezelschap te voegen, evenals zij het goed had begrepen dat Hofland zulks uitsluitend met het oog op Mientje had gedaan. Maar dat laatste was in eer en deugd; de vaandrig, zonder fortuin, was een beste jongen; als hij om Mientje kwam, wat hij stellig en zeker zou doen, kon hij haar krijgen. Het meisje had geld genoeg te wachten, en voorts, haar oudoom van vaderszijde, een Rotterdamsch koopman, was indertijd leelijk gefailleerd, hetgeen in veler oog een smet ook op verre nakomelingen wierp en hen van een huwelijk met een dezer zou afschrikken. Al te veeleischend mocht men derhalve niet wezen; een rijke vrijer zou wel nooit om haar komen.

Hoe het zij, mevrouw Noordhuijs was er nu eenmaal en men behoorde zich met haar bezig te houden. Het beste was, dacht mevrouw van Arken, haar zelve in beslag te nemen en zooveel mogelijk uit Blijlevens buurt te houden. Zij ving dan ook aan, haar meatronend onder den arm. Had mevrouw Noordhuijs al de dame gezien, die in gezelschap van een deftig heer op de tentoonstelling rondwandelde, gekleed in de pas uit Frankrijk ingevoerde *robe à la Seville*, van den hals afhangend tot op den grond, bedekkende den boezem, met opslagen en halskraag op zijn Hongaarsch? Mevrouw Van Arken vond het eene zeer fraaie mode, bovenal daar zij de taille volmaakt uitdrukte door in de zijden zeer nauw te sluiten en deze derhalve schuin te doen toelopen. Mevrouw Noordhuijs had nog niets gezien; zij was pas gekomen. Het was ontzettend, meende zij, zoo spoedig als de modes tegenwoordig veranderden. Het eene jaar waren de hoofden der dames met ineen gekroesde haren, op de wijze van schapevachten, gedekt; het andere waren de lokken even recht als zwavelstokken. Voorheen liepen de hoofden spits toe, als suikerbrooden, en weinig tijd daarna kregen zij van boven de gedaante van harten,